

kazuje i obhajoba obžalovaného, že nevyzýval učně, by nenavštěvovali vyučování, nýbrž poučoval je jen, jaké kroky mají podniknouti k vymožení volného sobotního odpoledne. Vychází z ní, že obžalovaný byl si dobře vědom nepřipustnosti svého jednání, a že mu nebylo neznámo, že k dosažení svého cíle mohl voliti prostředky a cesty jiné, nezávadné. Bezdůvodnou zmateční stížnost náleželo proto zavrhnouti.

### Čís. 2270.

**Telegrafy (zákon ze dne 20. prosince 1923, čís. 9 sb. z. a n. z roku 1924).**

**Neznalost toho, že úřední povolení jest zapotřebí již p ř e d zřízením stanice, jest omylem právním (§ 233 tr. zák.).**

(Rozh. ze dne 27. ledna 1926, Zm I 737/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Hoře Kutné ze dne 19. září 1925, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle Šu 24 odstavec první zákona ze dne 20. prosince 1923, čís. 9 sb. z. a n. z roku 1924, mimo jiné z těchto

### d ů v o d ů:

Po právní stránce jest směřodatno, že obžalovaný zřídil si již v květnu 1925 radiotelefonní stanici a používal jí, nemaje k tomu potřebného úředního povolení, o které podle vlastního tvrzení žádal teprve po zřízení stanice. Toto jednání zakládá v objektivním směru nepochybně skutkovou podstatu přečinu podle Šu 24 čís. 1. zák. ze dne 20. prosince 1923, čís. 9 sb. z. a n. z roku 1924, jehož se mezi jiným dopouští, kdo bez povolení přechovává radiotelegrafní a radiotelefonní zařízení. Stížnost připouští ostatně sama, že objektivní skutková podstata je dána, popírá to však co do subjektivní podstaty. Odvolává se na to, že prý obžalovanému, když se informoval na hlavní poště stran koncese, bylo řečeno, že to má přihlásiti, až zařízení bude míti hotovo. Byl prý proto dotčeným úředníkem uveden do takového omylu, který vylučuje trestnost. Jest pravda, že rozsudek se touto obhajobou, přednesenou obžalovaným teprve při hlavním přelíčení, nezabývá. Leč, i kdyby pravdou bylo, co obžalovaný udal, nemohlo by ho to ospravedlniti. Šlo by ve skutečnosti o omyl právní, záležející v neznalosti té náležitosti, že podle zákona jest zapotřebí úředního povolení již p ř e d zřízením stanice. Takovýto omyl však podle Šu 233 tr. zák. neomlouvá. Nehledě k tomu nezažádal obžalovaný podle udánlivě mu dané informace o povolení ihned, když měl věc hotovou, nýbrž až po několika dnech. I když rozdíl časový mezi zřízením stanice a nápotomným udělením koncese byl nepatrný, nemůže to odčiniti trestný skutek již spáchaný a dokonaný. O vědomí obžalovaného, že ku zřízení stanice radiotelefonní je zapotřebí úředního povolení, nelze ostatně pochybovati vzhledem k jeho údaji četnickému stráž-

mistru, »že si zřídil radiotelefonní stanici již v měsíci květnu a ji také používal, povolení však že si o p o m n ě l opatřiti.« I ve zmateční stížnosti doznává obžalovaný, že mu v továrně říkali, že je k tomu zapotřebí povolení. Ke skutkové podstatě stačí plně ať jakkoli zaviněné jednání proti zákazu zákona (§ 238 tr. zák.). Bezdůvodnou zmateční stížnost náleželo proto zavrhnouti.

### Čís. 2271.

**Ochrana republiky (zákon ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n.).**

»Hanobení« (§ 14 čís. 5 zákona) může se projevovati v jakékoliv formě, výslovně nebo zahaleně, tvrzením určitých skutečností nebo bez uvádění jich. Spadá sem i nadávka (na př. označení republiky hajzl).

Otázku způsobilosti projevu, snížení vážnost republiky, jest posuzovati objektivně.

Ustanovení Šu 14 čís. 5 zákona nepředpokládá protistátní smýšlení pachatelovo, ani, by si uvědomil, že se dopouští trestného činu.

(Rozh. ze dne 27. ledna 1926, Zm II 358/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Jihlavě ze dne 27. března 1925, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle Šu 14 čís. 5 zákona ze dne 19. března 1925, čís. 50 sb. z. a n.

### D ů v o d y:

Zmateční stížnost dovolává se pouze důvodu zmatečnosti čís. 9 a) Šu 281 tr. ř., nedoličuje jej však z valné části po zákonu, neberouc za podklad svého uvažování výlučně skutková zjištění nalézacího soudu. Pokud jde o objektivní stránku případu, namítá stížnost, že, má-li v někom vzniknouti pocit snížení vážnosti k někomu třetímu, musí mu býti předem něco o tomto třetím hanlivého tvrzeno, to jest uváděny nějaké skutečnosti, které dosavadní vážnost podlamují. Nestačí prý pouhé slovo, třeba nehezké, ale jinak nic konkrétního neobsahující, poněvadž pouhou nadávkou se vážnost u nikoho nesníží. Stížnost je na omylu. K tak úzkému výkladu nelze nalézt v zákoně opory. Zákon žádá sice, že hanobení musí se státi způsobem surovým nebo štvavým a že musí míti způsobilost v čís. 5 Šu 14 předpokládanou, jinak však pojem hanobení nikterak neomezuje, aniž ho blíže určuje. Tím dává na jevo, že hanobení může se projevovati ve formě jakékoli, výslovně nebo zahaleně, tvrzením skutečností, dosavadní vážnost napadeného podlamujících, nebo bez uvádění určitých skutečností, tedy i pouhou nadávkou. Vždyť i nadávka má svůj pojmový obsah a může se jí dáti výraz nevážnosti a opovržení, přihlíží-li se zejména k okolnostem, za jakých byla pronesena. V souzeném případě vyřkl obžalovaný slovo »hajzl« ve spojení s Čsl. republikou: »To je republika? To je hajzl« po té, když spolu se svědkem Janem